

od wyciągów z ksiąg metrykalnych, podwyższa się na 50 marek;

2. W art. 32 dekretu z dnia 7 lutego 1919 r. (Dz. P. P. P. № 14, poz. 145) tudzież w poz. tar. 2 lit. a), b) austr. ustawy z dnia 13 grudnia 1862 r. (Austr. Dz. Ust. P. № 89) od odpisów i w poz. tar. 7 lit. h) austr. ustawy z dnia 9 lutego 1850 r. (Austr. Dz. Ust. P. № 50) od duplikatów podwyższa się na 100 marek od każdej stronicy. Stronicę zaczęta uważa się za całą.

Jeżeli strona, żądająca poświadczenia zgodności z oryginałem, sama sporządziła odpis, to opłata za poświadczenie zgodności wynosi 50 mk. od każdej stronicy odpisu.

3. W poz. tar. 7 lit. g) austr. ustawy z dnia 9 lutego 1850 r. (Austr. Dz. Ust. P. № 50) od wymienionych tam licencji i t. d. podwyższa się na 500 mk.;

4. W poz. tar. 101 I A. b. austr. ustawy z dnia 13 grudnia 1862 r. (w brzmieniu, ustalonym w § 12 lit. a), c) austr. ces. rozp. z dnia 28 sierpnia 1916 r. Austr. Dz. Ust. P. № 281) od kolejowych listów przewozowych podwyższa się na 50 mk.;

5. W poz. 8 taryfy stempłowej niemieckiej od zezwoleń na używanie motorowych środków przewozowych podwyższa się dziesięciokrotnie;

6. Stałą opłatę stempłową, ustanowioną w poz. 43 taryfy stempłowej pruskiej (ogłoszonej rozporządzeniem pruskiego Ministra Skarbu z dnia 30 czerwca 1909 r. Zb. Pr. str. 535) od świadectwa nadania obywatelstwa, podwyższa się na 5.000 marek.

Art. 3. Stałą opłatę stempłową od kart do gry, ustanowioną w art. 1 ustawy z dnia 18 marca 1921 r. (Dz. U. R. P. № 35, poz. 204), podwyższa się na 300 mk.

Wszystkie inne stałe opłaty stempłowe (należności), które wedle dotychczasowych przepisów wynoszą mniej niż 20 mk. — z wyjątkiem opłaty stempłowej od czeków (art. 17 ustawy z dnia 26 października 1921 r. o opłatach stempłowych od weksli (Dz. U. R. P. № 38, poz. 313) oraz z wyjątkiem należności sądowych, wymienionych w taryfie, załączonej do austr. cesarskiego rozporządzenia z dnia 15 września 1915 r. (Austr. Dz. Ust. P. № 279) podwyższa się na 20 marek.

Art. 4. Wyrażone sumą stałą wymiary kar pieniężnych, przewidzianych w przepisach ustawowych o opłatach stempłowych (należnościach), w szczególności też w ustawie niemieckiej z dnia 26 lipca 1918 r. (Dz. Ust. str. 779) o podatku od obrotu, podwyższa się dziesięciokrotnie.

Art. 5. Jeśli z obliczenia należności skalowej przy zastosowaniu jednej ze skal, obowiązujących w b. zaborze austriackim, wypada kwota z ułamkiem marki, należy ten ułamek zaokrąglić wzwyż do pełnej marki.

Sumę 35 marek, do której uiszczanie należności skalowej znaczkami stempłowymi jest obowiązkowe (§ 6 austr. ustawy z dnia 13 grudnia 1862 r. Dz. Ust. P. № 89) podwyższa się do kwoty 3.000 mk.

Art. 6. W celu ujednostajnienia i uproszczenia przepisów ustawowych o opłatach stempłowych (należnościach) upoważnia się Ministra Skarbu:

1. Do rozciągnięcia mocy obowiązującej przepisów ustawowych z tej dziedziny, obowiązujących w poszczególnych dzielnicach Rzeczypospolitej Polskiej, na inne dzielnice;

2. Do uchylecia przepisów ustawowych, obowiązujących w poszczególnych dzielnicach, ewentualnie zastąpienia ich przepisami, obowiązującymi w innej dzielnicy;

3. Do ogłoszenia w Dzienniku Ustaw Rzeczypospolitej Polskiej postanowień ustawy niniejszej oraz utrzymanych w mocy przepisów ustawowych, dotyczących poszczególnych przedmiotów w zakresie opłat stempłowych, w dotychczasowym ich brzmieniu albo zmienionych w myśl postanowień, zawartych w poprzednich ustępach niniejszego artykułu, w formie tekstu jednolitego z kolejną numeracją paragrafów, niezależną od użytej w pierwotnym tekście ustawowym.

Art. 7. Wykonanie niniejszej ustawy powierza się Ministrowi Skarbu w porozumieniu z właściwymi ministrami.

Art. 8. Art. 6 i 7 niniejszej ustawy wchodzi w życie z dniem jej ogłoszenia; reszta jej postanowień wchodzi w życie w miesiąc po jej ogłoszeniu.

Ustawa niniejsza wraz z wydanymi na jej podstawie rozporządzeniami traci moc obowiązującą w dniu 1 stycznia 1924 r.

Marszałek:

Trąmpczyński

Prezydent Ministrów:

Antoni Ponikowski

Minister Skarbu:

Michalski

316.

Rozporządzenie Ministra Skarbu

z dnia 4 kwietnia 1922 r.

w przedmiocie składania kaucji przez zagraniczne zakłady ubezpieczeń, działające na obszarach b. Monarchji Austro-Węgierskiej, wchodzących w skład Rzeczypospolitej Polskiej.

Na podstawie art. 28 patentu ces. z dnia 26 listopada 1852 r. (austr. Dz. U. P. № 253) i art. 25 dekretu o tymczasowej organizacji władz naczelnych z dnia 3 stycznia 1918 r. (Dz. Pr. K. P. № 1, poz. 1), oraz w myśl § 17 rozp. austr. Ministrów Spraw Wewnętrznych, Sprawiedliwości, Handlu i Skarbu z dnia 5 marca 1896 r. (austr. Dz. Ust. P. № 31) zarządza się co następuje:

§ 1. Zagraniczne zakłady ubezpieczeń, działające na obszarach b. Monarchji Austriacko-Węgierskiej, wchodzących w skład Rzeczypospolitej Polskiej, na zabezpieczenie umów, zawartych na tych obszarach mają składać kaucję w myśl niniejszego rozporządzenia.

§ 2. Kaucja obejmuje:

- I. W dziale ubezpieczeń życiowych:
 - a) rezerwę składek wraz z przeniesieniem składek, przypadająca na portfel polski (§ 1), obliczoną na koniec ostatniego roku sprawozdawczego, oraz
 - b) kwotę, którą każdorazowo dla poszczególnego zakładu ubezpieczeń oznaczy urząd nadzoru nad zakładami ubezpieczeń.
- II. W działach ubezpieczeń od nieszczęśliwych wypadków i odpowiedzialności prawnej:
 - a) conajmniej połowę składek zebranych w ostatnim roku sprawozdawczym na obszarach wymienionych w § 1, oraz
 - b) kwotę, którą każdorazowo oznaczy urząd nadzoru nad zakładami ubezpieczeń.
- III. W dziale ubezpieczeń przewozowych: conajmniej jedną czwartą część składek, zebranych w ostatnim roku sprawozdawczym na obszarach wymienionych w § 1.
- IV. W innych działach ubezpieczeń: conajmniej połowę składek zebranych w ostatnim roku sprawozdawczym na obszarach wymienionych w § 1.

Przy ustalaniu wysokości kaucji nie potrąca się udziału reasekuratorów.

Kaucja dla każdego poszczególnego działu ubezpieczeń nie może wynosić mniej niż 400.000 mk.

Zastrzega się wyznaczenie w poszczególnych wypadkach kaucji, przekraczającej normy zawarte w niniejszym artykule.

§ 3. Wysokość kaucji ustala corocznie urząd nadzoru nad zakładami ubezpieczeń na podstawie danych z końca ubiegłego roku sprawozdawczego, przyczem oszacowuje na nowo walory złożone tytułem kaucji wedle kursu giełdowego, przy końcu ubiegłego roku.

Dane potrzebne do ustalania kaucji oraz plan pokrycia kaucji winny być dostarczane urzędowi nadzoru nad zakładami ubezpieczeń wraz ze zwyczajnym sprawozdaniem za ubiegły rok, w każdym razie nie później niż 30 kwietnia. W ubezpieczeniach życiowych winien odnośny rzeczoznawca (aktuarjusz) stwierdzić prawdziwość obliczenia rezerwy składek i przeniesienia składek.

W razie nieprzedłożenia w terminie danych potrzebnych do ustalania wysokości kaucji urząd nadzoru nad zakładami ubezpieczeń oznaczy wysokość kaucji według swego uznania. W tym wypadku kaucja musi być złożona w gotówce.

§ 4. Pokrycie kaucji (§ 3 ust. 1) winno nastąpić w ciągu dwóch miesięcy po zakomunikowaniu zakładowi ubezpieczeń jej wysokości.

Kaucja może być złożona w gotówce, w walorach, mających pupilarne bezpieczeństwo na obszarach wymienionych w § 1 lub w wierzytelnościach zabezpieczonych hipotekami, posiadającymi bezpieczeństwo pupilarne.

Pożyczki i zaliczki poltowskie zalicza się na poczet kaucji.

§ 5. Urząd nadzoru nad zakładami ubezpieczeń rozstrzyga czy zaoferowane pokrycie jest odpowiednie i w jakiej wartości należy je przyjąć.

Przy wierzytelnościach zabezpieczonych hipotecznie zakład ubezpieczeń jest obowiązany wykazać przy pomocy urzędowych dokumentów i opinii rzeczoznawców, że wierzytelność taka ma pupilarne bezpieczeństwo.

§ 6. Depozyty gotówkowe i papiery pupilarne mają być złożone w Polskiej Krajowej Kasie Pożyczkowej z oznaczeniem ich przeznaczenia.

Wymiana lub zwrot tych depozytów wymaga zezwolenia urzędu nadzoru nad zakładami ubezpieczeń.

Przy pokrywaniu kaucji wierzytelnościami hipotecznie zabezpieczonymi należy w księdze hipotecznej zastrzedz, że odnośna wierzytelność nie może ulegć żadnej zmianie, bez zezwolenia urzędu nadzoru nad zakładami ubezpieczeń.

Urzędowy odpis takiego zastrzeżenia należy przedłożyć urzędowi nadzoru nad zakładami ubezpieczeń.

Koszta zdeponowania kaucji i administrowania nią ponosi zakład ubezpieczeń.

Urząd nadzoru nad zakładami ubezpieczeń może zażądać zastąpienia przyjętego pokrycia kaucji innym, jeżeli pewność pokrycia stanie się wątpliwą.

§ 7. W razie niepokrycia kaucji w ciągu dwóch miesięcy po zakomunikowaniu zakładowi ubezpieczeń jej wysokości nastąpi zakaz działalności akwizycyjnej zakładu na obszarach oznaczonych w § 1.

§ 8. Kaucję w myśl niniejszego rozporządzenia ma się złożyć po raz pierwszy za rok 1921. Dane potrzebne do ustalenia kaucji za r. 1921 wraz z planem pokrycia należy przedłożyć do 31 maja 1922 r. W razie niezastosowania się do niniejszego postanowienia wejdą w życie postanowienia § 3 ust. 3.

§ 9. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Z chwilą wejścia w życie niniejszego rozporządzenia traci moc obowiązującą rozporządzenie Ministra Skarbu z dn. 9 lutego 1920 r. (Dz. U. R. P. № 24, poz. 145).

Minister Skarbu:

Michalski

317.

Rozporządzenie Ministra Skarbu i Ministra Sprawiedliwości

z dnia 13 maja 1922 r.

wydane w porozumieniu z Ministrem Przemysłu i Handlu celem wykonania ustawy z dnia 26 października 1921 r. o opłatach stemplowych od weksli.

Na mocy art. 18 ustawy z dn. 26 października 1921 r. o opłatach stemplowych od weksli (Dz. U. R. P. z 1922 r. № 38, poz. 313), oraz art. 2 ustawy z dnia 7 kwietnia 1922 r. w przedmiocie zniesienia